

Sinov sen?

Postelje mi, mamica,
ne rahljajte več
in blazine pernate
ne ravnajte več!

Pojdite k cerkveniku:
naročite mu,
naj vzrahlja mi zemljice,
zemljice miru.

Radovedni naš grobar
vprašal bo takoj:
Kdaj in kje in kako smrt
sin je srečal tvoj?

Ali vam naj glas pri tem
ne ječi noben;
pravite mu v mirnosti,
kot da vse je sen.

V ranem jutru je odpel
vranca z vrvice,
sebi vzal je krone tri,
vrancu mrvice.

Jezdil skozi gozd iskat
dneva milega;
pa mu je splašila smrt
vranca čilega.

Njega je na trdih tleh
zrla venomer:
prav gotovo prihiti
ponj še ta večer.

Daj za tiste krone tri,
daj mu dom miran,
morebiti najde v njem
zaželeni dan . . .

Ali vam naj glas pri tem
ne ječi noben;
prosim, mirno pravite,
kot da vse je sen! —

Silvin Sardenko.

Včasi na vasi.

Na vasici
dvigajo se pesemce
kakor želje mladih src.
Skozi polnoč
tresejo se pesemce
kakor prošnje gorkih src.
Lahno . . . lahno
okenca odpirajo,
srčeca odklepajo.

Iz vasice
teče plaha deklica,
sestra čistih angeljev:
oj, nedolžnost!
V desni belo lilijo,
v levi vejo oljkino . . .
Tam na trati
srečni dnevi dremlejo,
kličejo ji v polusnu:
z Bogom, z Bogom! — —

Silvin Sardenko.

Vzorom.

Kako vas išče moje oko!
V žarkih poslednjih solnce umira,
zvezda večerna z nebá se ozira:
kako vas išče moje oko!

Blažen pokoj je po svetu razlit;
s solncem ugašajo viri svetlobe,
slike mi vstajajo prošle dobe,
kot da mi dušo gredó tolažit.

V srečnih spominih mi vstaja mladost,
ž njo se mi v srcu ljubezen pomlaja,
kakor da zora na nebu tam vstaja . . .
tako v spominih mi vstaja mladost.

Doba ljubezni in upov in nád,
tebe obseva že rosa večerna . . .
tema ti kmalu bo družica verna,
doba ljubezni in upov in nád!

Ljudmila.